

॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥
 रत्नद्रुममयैश्चित्रैः सुस्वरैश्चपतत्रिभिः ॥ पौलोमैः कालकंजैश्च नित्यदृष्टैरधिष्ठितं ॥ २ ॥ गोपुराद्यालकोपेतं चतुर्द्वारंदुरासदं ॥ सर्वरत्नमयं दिव्यमद्भुतोपमदर्श
 नं ॥ ३ ॥ द्रुमैः पुष्पफलोपेतैः सर्वरत्नमयैर्वृतं ॥ तथापतत्रिभिर्दिव्यैरुपेतं सुमनोहरैः ॥ ४ ॥ असुरैर्नित्यमुदितैः शूलैर्हिमुसलायुधैः ॥ चापमुद्गरहस्तैश्चस्त्राग्निभिः
 सर्वतोवृतं ॥ ५ ॥ तदहंप्रेक्ष्य दैत्यानां पुरमद्भुतदर्शनं ॥ अपृच्छं मातलिं राजन किमिदं वर्तते द्रुतं ॥ ६ ॥ मातलिरुवाच पुलोमानामदेयी कालकाचमहा
 सुरी ॥ दिव्यं वर्षसहस्रं ते चेतुः परमंतपः ॥ ७ ॥ तपसो ते तत्ताभ्यां स्वयं भूरददद्वरं ॥ अगृहीतां वरं ते तु सुतानां मत्स्यदुःखतां ॥ ८ ॥ अवध्यतां च राजेंद्र सुरराक्षस
 पन्नगैः ॥ पुरं सुरमणीयं च खचरं सुमहाप्रभं ॥ ९ ॥ सर्वरत्नैः समुदितं दुर्धर्षममरैरपि ॥ महर्षियक्षगंधर्वपन्नगासुरराक्षसैः ॥ १० ॥ सर्वकामगुणोपेतं वीतशोकम
 नामयं ॥ ब्रह्मणा भरतश्चेष्टकालकेयकृतेकृतं ॥ ११ ॥ तदेतत्खपुरं दिव्यं चरत्यमरवर्जितं ॥ पौलोमाध्युषितं वीरकालकं जैश्च दानवैः ॥ १२ ॥ हिरण्यपुरमित्येवं
 ख्यायते नगरं महत् ॥ रक्षितं कालकेयैश्च पौलोमैश्च महासुरैः ॥ १३ ॥ तएते मुदिताराज न्नवध्याः सर्वदेवतैः ॥ निवसंत्यत्र राजेंद्र गतोद्दिगानि रुत्सुकाः ॥ १४ ॥
 मानुषान्मृत्युरेतेषां निर्दिष्टा ब्रह्मणा पुरा ॥ एतान् पिरणे पार्थ कालकं जान्दुरासदान् ॥ १५ ॥ अर्जुन उवाच सुरासु
 रैरवध्यंतं दहं ज्ञात्वा विशापते ॥ अब्रुवं मातलिं हृष्टो यात्येतत्पुरमंजसा ॥ १६ ॥ त्रिदशेशाद्विषो यावत्क्षयमस्मै नयाम्यहं ॥ न कथं चिद्विमेपापानवध्याये सुरद्विषः
 ॥ १७ ॥ उवाहमांततः शीघ्रं हिरण्यपुरमं तिकात् ॥ रथेन तेन दिव्येन हरियुक्तेन मातलिः ॥ १८ ॥ ते मामालक्ष्य दैतेया विचित्राभरणांबराः ॥ समुत्पेतुमहावेगा
 रथानां स्थायं दं शिताः ॥ १९ ॥ ततो नालीकनाराचैर्भल्लैः शक्त्युष्टितो मरैः ॥ प्रत्यघ्नन् दानवेंद्रां क्रुद्धास्तीव्रपराक्रमाः ॥ २० ॥ तदहं शरवर्षेण महता प्रत्यवार
 यं ॥ शस्त्रवर्षमहद्राजन् विद्याबलमुपाश्रितः ॥ २१ ॥ व्यामोहयंच तान्सर्वान् रथमार्गैश्चरन् ॥ तेन्योन्यमभिसंभूढाः पातयंति स्म दानवान् ॥ २२ ॥ तेषामेवं वि
 मढानामन्योन्यमभिधावतां ॥ शिरांसि विशिखैर्दोषैर्न्यहनं शतसंघशः ॥ २३ ॥ ते वध्यमाना दैतेयाः पुरमास्थाय तत्पुनः ॥ खमुत्पेतुः स नगरमाया मास्थाय दान
 वीं ॥ २४ ॥ ततोऽहं शरवर्षेण महता कुरुनंदन ॥ मार्गमावृत्य दैत्यानां गतिं चैषामवारयं ॥ २५ ॥ तत्पुरं खचरं दिव्यं कामगंसूर्यसंप्रभं ॥ दैतेयैर्वरदानेन धारयते स्म य
 थासुखं ॥ २६ ॥ अंतर्भूमौ निपतति पुनरुद्ध्वं प्रतिष्ठते ॥ पुनस्तिर्यक् प्रयात्या शुपुनरप्सु निमज्जति ॥ २७ ॥